

Arrest

**nr. 128 054 van 12 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Benoit DHONDT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 augustus 2012 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 24 april 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 april 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 18 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 18 juni 2014 met een aangetekend schrijven betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U verklaarde een christen te zijn afkomstig uit Karachi. U beweerde in Pakistan problemen te hebben gekend omtrent (het verspreiden van) uw geloofsovertuiging. U vroeg een eerste keer asiel aan op 20 augustus 2012. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd u op 28 maart 2013 betekend door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 16 april 2013 tekende u tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 2 september 2013 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd. U vroeg een tweede keer asiel aan op 24 april 2014. U verklaarde niet naar Pakistan te zijn teruggekeerd. U beriep zich voor uw tweede asielaanvraag op uw eerder aangehaalde problemen. Ter ondersteuning van uw tweede aanvraag legt u volgende documenten voor : uw originele identiteitskaart en rijbewijs, uw studentenkaart, een medisch attest, 2 schoolbewijzen, een werkbewijs van uw vader, een politieverklaring met Engelse vertaling, een Engelse vertaling van de bij uw eerste asielaanvraag neergelegde FIR, een certificaat van afvaardiging (vader), een bewijs van studies godsdienst van uw vader, 2 informatiebrochures uitgaande van Caritas, een handgeschreven brief van uw moeder, drie magazines (omtrent de algemene situatie van christenen in Pakistan), 3 foto's van uzelf in het bijzijn van uw ouders en tenslotte een enveloppe van Caritas Pakistan een ontvangstbewijs DHL en een brief van uw advocaat. Door deze stukken neer te leggen wil u hiermee naar eigen zeggen bewijzen dat alles wat u in het verleden bij uw eerste asielaanvraag verklaarde correct en waarheidsgetrouw is.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw asielaanvraag volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is. Dit blijkt in casu niet het geval te zijn.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet dient enerzijds te worden vastgesteld dat een aantal van die documenten reeds eerder werden neergelegd ten tijde van de eerste asielaanvraag; dit is met name het geval voor uw identiteitskaart en het medisch attest. Uw identiteit werd door het CGVS overigens nooit in twijfel getrokken. Het medisch attest (in fotokopie) bevat ten opzichte van het exemplaar dat bij uw eerste asielaanvraag werd neergelegd een originele stempel van het behandelend ziekenhuis en een handgeschreven toevoeging 'attested 6/12/13.' Daarmee komt deze kopie tegemoet aan de vaststelling in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de authenticiteit van dit stuk niet kan worden nagegaan omdat elke afstempeling of handtekening ontbreekt. Echter blijft de vaststelling behouden dat dit stuk niet vermag te verklaren in welke omstandigheden de gediagnosticeerde verwondingen werden opgelopen. Ook de notarieel bekrachtigde Engelse vertaling van de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag neergelegde FIR kan bezwaarlijk aanzien worden als een nieuw element vermits het slechts een (gecertificeerde) vertaling betreft van een bewijsstuk dat reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd neergelegd, en dat toen door het CGVS werd vertaald en betrokken in de inschatting van uw toenmalige asielaanvraag. De RvV bevestigde toen in haar arrest de inschatting door het CGVS dat de neergelegde FIR niet als echt kan worden beschouwd omdat het FIR een aantal anomalieën bevat (ontbreken van een voorgedrukt serienummer, FIR werd in origineel neergelegd terwijl voorgeschreven is dat het origineel bewaard

wordt in het politielogboek, de FIR bevat niet de voorgedrukte structuur die in de regel op FIR's aanwezig is). Een achteraf bezorgde gecertificeerde vertaling van dit stuk vermag niet de vastgestelde ongeloofwaardigheden te weerleggen.

In het algemeen moet met betrekking tot de bekrachtiging per afstempeling van bovenstaande documenten als ook met betrekking tot de door u neergelegde documenten in het algemeen erop worden gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Met betrekking tot de schriftelijke verklaring door uw vader met het oog op het bekomen van politiebescherming moet het opmerkelijk worden genoemd dat u nooit eerder enige melding maakte van het bestaan van dergelijke schriftelijke verklaring, enkel van het feit dat uw vader naar de politie was gegaan voor een aangifte en dat men daarna (nog dezelfde dag van de aanval) naar het ziekenhuis was gekomen om u het document te laten ondertekenen (CGVS gehoorverslag 1ste asielaanvraag, p.5, 10). Ook in het beroepsschrift dd.16.04.2013 tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS werd geen enkele melding gemaakt van het bestaan van enige bijkomende schriftelijke verklaring door uw vader ofschoon in dat verzoekschrift nochtans wel diverse pogingen worden gedaan om een verklaring te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de inhoud van de neergelegde FIR (onder andere over de uitgiftedatum van de FIR daags na de aanval) en uw verklaringen ter zake. Slechts ter ondersteuning van uw huidige tweede asielaanvraag wordt zulke schriftelijke verklaring van de hand van uw vader voor het eerst ter sprake gebracht en neergelegd. Daarbij heeft u niet eens een aannemelijke verklaring voor het gegeven dat u slechts bij uw tweede asielaanvraag dd.24.04.2014 dit en andere bijkomende bewijselementen voorlegt. U stelt er dat u in het verleden niet wist dat al die documenten nodig waren voor uw asielaanvraag en dat u slechts na uw weigering door het CGVS dd.27.03.2013 bijkomende bewijsstukken had gevraagd aan uw moeder (DVZ verklaring meervoudige aanvraag dd. 29.04.14, rubriek 17). Gezien de vermeende inval in uw woning dd.22.07.2012 het hoofdfeit uitmaakt van uw asielmotieven kan toch verwacht worden dat u redelijke inspanningen levert om hiervan maximaal bewijs te leveren, ook reeds tijdens de (eerste) behandeling van uw asielmotieven zij het door het CGVS of door de RvV, of dat u zich op dat moment voldoende geïnformeerd toont over het bestaan van concrete bijkomende bewijselementen. Dergelijke gang van zaken doet dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van deze schriftelijke verklaring (en haar vertaling).

De documenten in verband met uw vader (affidavit Caritas Pakistan Karachi, werkbewijs Caritas, attest catechetisch centrum, bewijs theologische studie, informatiebrochures Caritas) en de foto's an sich, roept u in ten bewijze van de religieuze activiteit van uw vader en uw familierelatie tot hem. Zowel u als uw advocaat verwijzen naar deze professionele activiteit van uw vader ter illustratie voor de context waarin de vervolging van uw familie en u is ontstaan. Deze relatie of de religieuze activiteit van uw vader werd door het CGVS nooit in twijfel getrokken maar kunnen als dusdanig niet aanzien worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor asiel in aanmerking komt. Alvast brengen deze nieuwe stukken niets bij omtrent de geloofwaardigheid van uw persoonlijke asielrelaas. Ook de magazines die u neerlegt bieden weliswaar een zicht op de algemene situatie van christenen in Pakistan, maar stellen niets omtrent uw persoonlijke problemen.

In verwijzing in het affidavit naar de aanval op uw huis wordt uw naam genoemd maar wordt verder op summiere en algemene wijze melding gemaakt van deze aanval. Deze verwijzing kan enkel gebaseerd zijn op een getuigenis door derden, allicht uw familie. Bijgevolg heeft deze verwijzing een duidelijk gesolliciteerd karakter en kan niet gesteld worden dat ze de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielproblemen herstelt.

De door u neergelegde schoolbewijzen (van uw Engelse school, en van de medische universiteit) heeft u neergelegd om aan te tonen dat u onderwijs in het Engels heeft genoten, maar zijn niet van aard om de vaststelling - in het kader van uw eerste asielaanvraag - dat uw verklaring dat u geen kennis zou hebben van de concrete inhoud van de door u neergelegde FIR omdat u het Urdu niet machtig bent, onaannemelijk is gezien uw universitaire scholing op zich, te ontwrichten.

Uw rijbewijs bevat persoonlijke identiteitsgegevens die niet worden betwist maar die geen verdere informatie bieden aangaande de door u verklaarde asielmotieven.

Uw advocaat wijst in zijn schrijven dd.16.04.2014, in de zin van een nieuw feit ter staving van uw huidige asielaanvraag, nog op het feit dat u uit Quetta afkomstig bent en dat dit als een conflictgebied dient beschouwd te worden. Het CGVS benadrukt dat u weliswaar in Quetta geboren bent, maar dat u het merendeel van uw leven in Karachi heeft gewoond en gewerkt. Bijgevolg kan het verband dat uw advocaat legt met Quetta niet dienstig worden ingeroepen als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor asiel in aanmerking komt. De door uw advocaat gemaakte verwijzing naar het profiel van uw vader werd hierboven reeds besproken.

De handgeschreven brief van uw moeder, waarin zij in algemene bewoordingen verklaart dat het tijd kostte om de gevraagde documenten te verzamelen, dat uw vader niet bij haar is, en dat zij voor haar leven vreest, betreft een persoonlijke getuigenis van een naaste verwante, waaraan bijgevolg geen objectieve bewijskracht kan worden toegeëcht.

De door u neergelegde enveloppe van Caritas Pakistan Karachi bevat geen verdere informatie dan het logo van Caritas en de handgeschreven naam van de schrijver van het affidavit van Caritas Pakistan Karachi. Bijgevolg vermag dit stuk niet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen. Het ontvangstbewijs van DHL bewijst enkel dat er op 12 december 2013 een documenttransfer met een gewicht van anderhalve kilo heeft plaatsgevonden van uw moeder in Karachi naar iemand in Antwerpen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïsoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geïsoleerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* artikel 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van "het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41.2, a) van het Handvest", van de samenwerkingsplicht, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat hij niet enkel de in de bestreden beslissing vermelde documenten neerlegde, maar ook aanvullende documenten. Hij verwijst in de eerste plaats naar de 'aanbevelingsbrief Caritas Pakistan', het vijfde document op het overzicht van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) van 29 april 2014 (verzoekschrift, stuk 2). Het document is afkomstig van de nationale tak van een internationale en gerespecteerde ngo, dat verzoekers asielaanvraag bevestigt (verzoekschrift, stuk 3). Volgens verzoeker maakt het een element uit dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst naar het M.M.S-arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) aangaande de waarde van documenten die door betrouwbare ngo's worden opgesteld. Hij verwijst tevens naar de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waaruit hij afleidt dat verweerder elk relevant gegeven waarover hij beschikt, dient te betrekken, ongeacht of de asielzoeker dit zelf heeft voorgelegd of niet (verzoekschrift, stuk 4). De 'aanbevelingsbrief Caritas Pakistan' is afkomstig van een betrouwbare ngo en raakt de essentie van verzoekers asielaanvraag. Noch de authenticiteit, noch de inhoud van dit document werden door verweerder onderzocht, aldus verzoeker. Dienaangaande verwijst verzoeker nog naar artikel 3 en 13 van het EVRM en naar rechtspraak van de Raad en van het EHRM.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat verweerder *in casu* niet moest oordelen of verzoeker ten gronde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet diende verweerder na te gaan of er in hoofde van verzoeker nieuwe elementen aan de orde zijn of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker meent dat verweerder nog niet mag oordelen over de grond van de zaak, maar enkel over de aanwezigheid van nieuwe elementen.

Verder wijst verzoeker op het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest dat volgens hem primeert op nationale bepalingen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Verzoeker meent dan ook dat het hoorrecht van toepassing is in zijn geval. Bijgevolg stelt hij: *"Indien verzoeker, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur aangaande het feit dat hij geen volgens verwerende partij geen nieuwe elementen voorbracht had verzoeker kunnen wijzen op het belang van de brief van Caritas."*

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken bij zijn verzoekschrift: het overzicht van de DVZ van 29 april 2014 (stuk 2), de aanbevelingsbrief van Caritas Pakistan (stuk 3) en twee bladzijden uit de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet (stuk 4).

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 0920316BZ), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat in juli 2012 vier mannen het ouderlijk huis binnenvielen en hen begonnen te beledigen; ze eisten dat zij het prediken zouden stopzetten en verzoeker werd bewusteloos geslagen wanneer hij wilde tussenbeide komen; en verzoekers vader diende in de vorm van een FIR klacht in bij de politie.

In 's Raads arrest nr. 108 898 van 2 september 2013 werd geen geloof gehecht aan verzoekers relaas omdat zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal over de inval in zijn huis niet overeenkomen met de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en evenmin met de informatie die het door verzoeker neergelegde krantenartikel bevat; de neergelegde FIR niet als echt wordt beschouwd; ook aan de echtheid van het krantenartikel weinig geloof kan worden gehecht; uit het medisch attest niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden de vastgestelde verwondingen werden veroorzaakt; de brief van priester Rodriguez een sterk gesolliciteerd karakter vertoont en beide documenten niet volstaan om de gedane vaststellingen te ontkrachten.

2.3.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende nieuwe documenten voor: zijn originele identiteitskaart en rijbewijs, zijn studentenkaart, een medisch attest, een aanbevelingsbrief van Baqai Medical University, een aanbevelingsbrief van Caritas Pakistan, een werkbewijs van zijn vader, een politieverklaring met Engelse vertaling, een Engelse vertaling van de bij zijn eerste asielaanvraag neergelegde FIR, een certificaat van afvaardiging van zijn vader, een bewijs van godsdienststudies van zijn vader, twee informatiebrochures van Caritas, een handgeschreven brief van zijn moeder, drie magazines omtrent de algemene situatie van christenen in Pakistan, drie foto's van zichzelf in het bijzijn van zijn ouders, een enveloppe van Caritas Pakistan, een ontvangstbewijs van DHL en een brief van zijn advocaat.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten geoordeeld als volgt:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet dient enerzijds te worden vastgesteld dat een aantal van die documenten reeds eerder werden neergelegd ten tijde van de eerste asielaanvraag; dit is met name het geval voor uw identiteitskaart en het medisch attest. Uw identiteit werd door het CGVS overigens nooit in twijfel getrokken. Het medisch attest (in fotokopie) bevat ten opzichte van het exemplaar dat bij uw eerste asielaanvraag werd neergelegd een originele stempel van het behandelend ziekenhuis en een handgeschreven toevoeging ‘attested 6/12/13.’ Daarmee komt deze kopie tegemoet aan de vaststelling in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de authenticiteit van dit stuk niet kan worden nagegaan omdat elke afstempeling of handtekening ontbreekt. Echter blijft de vaststelling behouden dat dit stuk niet vermag te verklaren in welke omstandigheden de gediagnosticeerde verwondingen werden opgelopen. Ook de notarieel bekrachtigde Engelse vertaling van de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag neergelegde FIR kan bezwaarlijk aanzien worden als een nieuw element vermits het slechts een (gecertificeerde) vertaling betreft van een bewijsstuk dat reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd neergelegd, en dat toen door het CGVS werd vertaald en betrokken in de inschatting van uw toenmalige asielaanvraag. De RvV bevestigde toen in haar arrest de inschatting door het CGVS dat de neergelegde FIR niet als echt kan worden beschouwd omdat het FIR een aantal anomalieën bevat (ontbreken van een voorgedrukt serienummer, FIR werd in origineel neergelegd terwijl voorgeschreven is dat het origineel bewaard wordt in het politielogboek, de FIR bevat niet de voorgedrukte structuur die in de regel op FIR’s aanwezig is). Een achteraf bezorgde gecertificeerde vertaling van dit stuk vermag niet de vastgestelde ongeloofwaardigheden te weerleggen.

In het algemeen moet met betrekking tot de bekrachtiging per afstempeling van bovenstaande documenten als ook met betrekking tot de door u neergelegde documenten in het algemeen erop worden gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Met betrekking tot de schriftelijke verklaring door uw vader met het oog op het bekomen van politiebescherming moet het opmerkelijk worden genoemd dat u nooit eerder enige melding maakte van het bestaan van dergelijke schriftelijke verklaring, enkel van het feit dat uw vader naar de politie was gegaan voor een aangifte en dat men daarna (nog dezelfde dag van de aanval) naar het ziekenhuis was gekomen om u het document te laten ondertekenen (CGVS gehoorverslag 1ste asielaanvraag, p.5, 10). Ook in het beroepsschrift dd.16.04.2013 tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS werd geen enkele melding gemaakt van het bestaan van enige bijkomende schriftelijke verklaring door uw vader ofschoon in dat verzoekschrift nochtans wel diverse pogingen worden gedaan om een verklaring te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de inhoud van de neergelegde FIR (onder andere over de uitgiftedatum van de FIR daags na de aanval) en uw verklaringen ter zake. Slechts ter ondersteuning van uw huidige tweede asielaanvraag wordt zulke schriftelijke verklaring van de hand van uw vader voor het eerst ter sprake gebracht en neergelegd. Daarbij heeft u niet eens een aannemelijke verklaring voor het gegeven dat u slechts bij uw tweede asielaanvraag dd.24.04.2014 dit en andere bijkomende bewijselementen voorlegt. U stelt er dat u in het verleden niet wist dat al die documenten nodig waren voor uw asielaanvraag en dat u slechts na uw weigering door het CGVS dd.27.03.2013 bijkomende bewijsstukken had gevraagd aan uw moeder (DVZ verklaring meervoudige aanvraag dd. 29.04.14, rubriek 17). Gezien de vermeende inval in uw woning dd.22.07.2012 het hoofdfeit uitmaakt van uw asielmotieven kan toch verwacht worden dat u redelijke inspanningen levert om hiervan maximaal bewijs te leveren, ook reeds tijdens de (eerste) behandeling van uw asielmotieven zij het door het CGVS of door de RvV, of dat u zich op dat moment voldoende geïnformeerd toont over het bestaan van concrete bijkomende bewijselementen. Dergelijke gang van zaken doet dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van deze schriftelijke verklaring (en haar vertaling).

De documenten in verband met uw vader (affidavit Caritas Pakistan Karachi, werkbewijs Caritas, attest catechetisch centrum, bewijs theologische studie, informatiebrochures Caritas) en de foto's an sich, roept u in ten bewijze van de religieuze activiteit van uw vader en uw familierelatie tot hem. Zowel u als uw advocaat verwijzen naar deze professionele activiteit van uw vader ter illustratie voor de context waarin de vervolging van uw familie en u is ontstaan. Deze relatie of de religieuze activiteit van uw vader werd door het CGVS nooit in twijfel getrokken maar kunnen als dusdanig niet aanzien worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor asiel in aanmerking komt. Alvast

brengen deze nieuwe stukken niets bij omtrent de geloofwaardigheid van uw persoonlijke asielrelaas. Ook de magazines die u neerlegt bieden weliswaar een zicht op de algemene situatie van christenen in Pakistan, maar stellen niets omtrent uw persoonlijke problemen.

In verwijzing in het affidavit naar de aanval op uw huis wordt uw naam genoemd maar wordt verder op summiere en algemene wijze melding gemaakt van deze aanval. Deze verwijzing kan enkel gebaseerd zijn op een getuigenis door derden, allicht uw familie. Bijgevolg heeft deze verwijzing een duidelijk gesolliciteerd karakter en kan niet gesteld worden dat ze de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielproblemen herstelt.

De door u neergelegde schoolbewijzen (van uw Engelse school, en van de medische universiteit) heeft u neergelegd om aan te tonen dat u onderwijs in het Engels heeft genoten, maar zijn niet van aard om de vaststelling - in het kader van uw eerste asielaanvraag - dat uw verklaring dat u geen kennis zou hebben van de concrete inhoud van de door u neergelegde FIR omdat u het Urdu niet machtig bent, onaannemelijk is gezien uw universitaire scholing op zich, te ontwrichten.

Uw rijbewijs bevat persoonlijke identiteitsgegevens die niet worden betwist maar die geen verdere informatie bieden aangaande de door u verklaarde asielmotieven.

Uw advocaat wijst in zijn schrijven dd.16.04.2014, in de zin van een nieuw feit ter staving van uw huidige asielaanvraag, nog op het feit dat u uit Quetta afkomstig bent en dat dit als een conflictgebied dient beschouwd te worden. Het CGVS benadrukt dat u weliswaar in Quetta geboren bent, maar dat u het merendeel van uw leven in Karachi heeft gewoond en gewerkt. Bijgevolg kan het verband dat uw advocaat legt met Quetta niet dienstig worden ingeroepen als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor asiel in aanmerking komt. De door uw advocaat gemaakte verwijzing naar het profiel van uw vader werd hierboven reeds besproken.

De handgeschreven brief van uw moeder, waarin zij in algemene bewoordingen verklaart dat het tijd kostte om de gevraagde documenten te verzamelen, dat uw vader niet bij haar is, en dat zij voor haar leven vreest, betreft een persoonlijke getuigenis van een naaste verwante, waaraan bijgevolg geen objectieve bewijskracht kan worden toegeedicht.

De door u neergelegde enveloppe van Caritas Pakistan Karachi bevat geen verdere informatie dan het logo van Caritas en de handgeschreven naam van de schrijver van het affidavit van Caritas Pakistan Karachi. Bijgevolg vermag dit stuk niet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen. Het ontvangstbewijs van DHL bewijst enkel dat er op 12 december 2013 een documenttransfer met een gewicht van anderhalve kilo heeft plaatsgevonden van uw moeder in Karachi naar iemand in Antwerpen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen." (eigen onderlijning)

Uit het voorgaande blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert, de brief van Caritas Pakistan van 21 oktober 2013 wel degelijk in de bestreden beslissing besproken wordt. Bij de documenten in verband met zijn vader wordt immers duidelijk verwezen naar de "affidavit Caritas Pakistan" en stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker deze neerlegt als informatie over zijn vader (administratief dossier, stuk 8, "verklaring meervoudige aanvraag", vraag 17). De religieuze activiteiten van zijn vader worden niet in twiifel getrokken, doch kunnen als dusdanig niet gezien worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre in de brief van Caritas Pakistan van 21 oktober 2013 verwezen wordt naar verzoekers asielrelaas, stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet betwist dat de verwijzing in de brief van Caritas "enkel kan gebaseerd zijn op een getuigenis door derden, allicht uw familie". Gelet op alle vaststellingen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, zoals opgesomd onder punt 2.3.1., is de Raad van oordeel dat een brief van Caritas die gebaseerd is op een getuigenis van derden niet van dien aard is om het ongeloofwaardig relaas is een ander daglicht te plaatsen. De Raad wijst er nog op dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het ongeloofwaardig relaas zoals reeds vastgesteld naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en zijn bijkomende verklaringen in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekers argumentatie dat Caritas een belangrijke en betrouwbare ngo is, kan worden bijgetreden, doch dit doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen, noch brengt hij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.4.1. Voorts laakt verzoeker dat hij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4.2. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

2.4.3. *In casu* wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

2.4.4. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat de Belgische Staat geen bijzondere regels heeft bepaald nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

2.4.5. Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van

14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag. De stelling in het verzoekschrift dat indien de verwerende partij hem had gehoord, zij misschien had geweten wat het belang is van de brief van Caritas van 21 oktober 2013, kan, gelet op het voorgaande, immers niet worden bijgetreden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

2.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift slechts stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM omdat hij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alvorens deze beslissing werd genomen. Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op het gegeven dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier die door verzoeker op generlei wijze wordt betwist, zijn er ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de

hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M.-C. GOETHALS